

DE BELLER OP LIJN VIER

J.D. Barker bij Boekerij:

Horen, zien, zwijgen

Vergeef me

Het vijfde meisje

De kustmoorden (met James Patterson)

De beller op lijn vier

J.D. Barker

DE BELLER OP LIJN VIER

ISBN 978-90-225-9281-6

ISBN 978-94-023-1650-6 (e-book)

ISBN 978-90-528-6399-3 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *A Caller's Game*

Vertaling: Ralph van der Aa

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Arcangel Images

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2021 by Jonathan Dylan Barker

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

De vertaler bedankt Wim van de Pol voor zijn hulp.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ik ga je laten kiezen

*Voor Thad McAlister,
van wie we te vroeg afscheid hebben moeten nemen*

Jordan

‘Hè verdomme, nee toch!’ Jordan Briggs ramde met haar vlakke hand op de claxon en stak haar middelvinger op door het open zonedak van haar Audi R8. Ze had vol op de rem moeten trappen, en toen ze haar voet weer op het gaspedaal zette brak haar hak. ‘Mijn lievelings-Louboutins, lamlul!’

Er werd een brede arm uit het raam gestoken en een hand met opgestoken middelvinger zwaaide even heen en weer.

‘Tegen wie schreeuw je, Jordie?’

Ze prentte het telefoonnummer in haar geheugen dat onder de sticker met WAT VIND JE VAN MIJN RIJSTIJL? op de vuilniswagen stond.

‘Naar die klootzak van een vuilnisman! Kwam net zonder te stoppen 49th Street uit kachelen. Hij ging niet eens langzamer rijden. Mijn Audi was bijna de hele motorkap kwijt.’

Ze deed haar schoen uit, bekeek de afgebroken hak en gooide de schoen voor de passagiersstoel op de vloer.

‘Zit je in de auto? Waarom zit je in de auto? O shit, wacht – ben je nog helemaal in Madison Avenue? We beginnen over zes minuten met uitzenden!’

‘Als we straks klaar zijn ga ik naar The Hamptons, en het leek me stom om me thuis te laten oppikken en een paar uur later helemaal terug te moeten naar Connecticut om mijn eigen auto te halen.’

‘Frank kan ervoor zorgen dat je hier op tijd bent.’

‘Frank kan doodvallen.’

Het verkeer schoof een metertje op en kwam weer tot stilstand. De vuilnismansman voltooide zijn invasie van haar aura door bijna een grote SUV te schampen die in de rijstrook naast hem reed. Hij zat zeker te appen. Iedereen appte. In het New Yorkse verkeer hoef je niet op te letten. Auto's besturen zichzelf zo ongeveer.

Klootzak.

Jordan keek omlaag naar de geluidsinstallatie. Dat was een irritante gewoonte wanneer ze iemand via de luidspreker belde, eentje die ze maar niet kon afleren. 'Billy, schrijf dit even op het bord – hashtag nul, twee, twee, twee, twee, nul, twee, twee.'

'Oké. Wat is het?'

'En dit ook.' Ze dreunde het telefoonnummer op dat op de vuilniswagen stond.

'Check. Hé, je had me niet verteld dat je man zou komen. Je kantoor wordt vandaag geschilderd. Ik heb hem samen met senator Moretti in de greenroom moeten laten wachten.'

'Ex-man. En ik had het je niet verteld omdat ik het niet wist. Heeft hij gezegd wat hij wil?'

'Niemand vertelt mij iets, dat weet jij ook wel,' antwoordde Billy. 'Hij heeft Charlotte bij zich.'

'Charlotte? Die zou zich klaar moeten maken voor school.'

Hij zou haar klaar moeten maken voor school.

Charlotte had toch al te veel dagen gemist. Jordan moest niet hebben dat haar kind bleef zitten in groep acht – hoe zou dat overkomen? Daar zou de pers flink mee uitpakken.

'Zeg alsjeblieft dat je er bijna bent,' zei Billy over de luidsprekers van de auto.

Ze was de afgelopen minuut minstens nog eens twee meter vooruitgekomen. Fantastisch gewoon.

Ze zag dat het vier voor zes was.

'Ik kan het gebouw vanaf hier zien,' antwoordde ze. En dat was ook zo, een paar honderd meter ver weg. Ze zag het digitale reclamebord met SiriusXM erop op het dak.

Jordan drukte de claxon weer in. Dat voelde gewoon goed.

Ze kwam weer een meter vooruit.

Joepie, claxon.

Billy zuchtte. 'The Today Show heeft vanmorgen Meghan Trainor.'

'Echt?'

‘Daarom staat het zo vast bij Rockefeller Center. Ze zijn bezig met hun laatste concertreeks van deze zomer.’

‘Is het hier zo druk vanwege Meghan Trainor?’

‘Wees blij dat het Ed Sheeran niet is.’

‘Waarom hebben wij Ed Sheeran niet? Ik heb geen zin om weer met een senator te praten. Niet vlak voor het weekend. Politici halen me uit mijn ritme.’

‘Het hoofdkantoor heeft hem rechtstreeks geboekt. Volgens mij is hij bevriend met Greenstein. Of misschien met Goldblatt.’

Jordan klakte met haar tong en kwam weer een klein stukje vooruit. ‘Boeken we nu vrienden van het hoofdkantoor? Ik betaal jou om dat soort shit te voorkomen, Billy. Ik betaal je om gasten als Ed Sheeran voor me te regelen.’

‘Moet ik *The Today Show* bellen en vragen of Meghan Trainor even langswipt als ze daar klaar is? Ik heb ook ergens het nummer van haar manager liggen. Ik weet zeker dat ik haar zou kunnen krijgen.’

‘Ik doe het niet voor een paar luizige minuten, Billy.’

Het verkeer links van haar reed weer. Waarom stond het op haar rijbaan stil? Ze kon een baan opschuiven, maar dan zou ze al snel weer rechts moeten invoegen.

Was het de moeite waard?

Misschien.

Misschien.

Jordan pakte het stuur vast, bracht haar voet naar het gaspedaal en...

Een bus kwam langzaam naast haar rijden en stopte toen. Ze kon geen kant op.

Verdomme.

Te laat.

Billy hield zeker een hand over zijn telefoon, want zijn stem klonk gedempt. Jordan had het idee dat hij tegen iemand schreeuwde. Even later kwam hij weer aan de lijn. ‘Jordie, we moeten iets bedenken. We gaan het niet halen.’

‘Jawel.’

Het was drie voor zes.

Ze ging het niet halen.

Op de zijkant van de bus zag Jordan reclame voor haar programma. In letters van ruim anderhalve meter stond: OVERDRIVE WITH JORDAN BRIGGS, met daarnaast een foto die ze ongeveer een jaar eerder had laten

maken. Ze vond het een vreselijke foto. Ze vond alle reclamefoto's vreselijk – Jordan werd zelf steeds ouder, maar zij werden dat niet. En dat niet alleen: er ging altijd een soort magisch filter overheen waardoor ze er verdomme bijna perfect uitzag. Maar zo zág ze er niet uit. Het was alsof je in een spiegel keek en een betere versie van jezelf afkeurend en spottend zag terugkijken.

Over minder dan twee minuten was het zes uur, en het was nog zeker honderdvijftig meter rijden. Het verkeer stond nu echt muurvast.

Iemand in de bus herkende haar en riep haar naam.

Jordan deed haar raampje omhoog zodat ze schuilging achter het donkere glas. Ze deed ook het dak dicht. Ze zat er niet op te wachten dat iemand iets in haar auto gooide.

Billy zei: 'Als je Frank bij je had, zou hij je er daar uit laten en kon je gaan lopen.'

'Maar ik heb Frank niet bij me, hè, Billy?' zei Jordan kortaf.

Toen kreeg ze een idee.

O, dat kon ze écht niet doen.

Maar ze deed het toch.

Voordat ze zich kon bedenken zette Jordan de motor uit, trok de handrem aan, zette haar richtingaanwijzers aan en stapte uit. 'Zorg dat er iemand in de lobby klaarstaat met een headset, Billy!' schreeuwde ze terwijl ze haar andere naaldhak van haar voet rukte en naast de kapotte schoen gooide.

Billy zei nog iets, maar ze smeed het portier dicht zodat ze hem niet meer kon horen en rende naar de stoep terwijl ze een arm achter zich uitstak om haar auto met de afstandsbediening af te sluiten.

De Audi piepte.

2

Cole

Cole Hundley van de NYPD staarde verbijsterd naar de vrouw voor hem, die midden in 49th Street uitstapte, haar auto op slot deed en wegrende over het trottoir. Ze liet de Audi gewoon achter, midden op straat in een file, zodat ze zijn surveillancewagen en talloze andere auto's achter hem de weg versperde.

WTF.

Dit was zojuist gewoon écht gebeurd.

Hij zou zweren dat ze ook nog haar schoenen had uitgedaan, want ach ja, waarom niet?

Hij drukte op de knop van de sirene en liet die drie keer hard overgaan.

Toen ze zich naar hem omdraaide verwachtte hij dat ze zou blijven staan, verontschuldiging en beschaamd naar hem zou lachen en weer in de auto zou stappen – wat mensen nou eenmaal doen wanneer ze op heterdaad door de politie worden betrapt. En ze lachte inderdaad, maar toen zwaaide ze en ging ze er op blote voeten vandoor.

De auto zou gestolen kunnen zijn. Het was een mooie wagen, dus dat zou niet vreemd zijn. Maar ze zag er niet uit als een joyrider – niet met die kleding. Zelfs zonder schoenen maakte haar outfit aan alle kanten duidelijk dat ze rijk was. Bovendien sloot ze de auto af. De meeste autodieven hadden de sleutel niet en deden zelden een auto op slot voordat ze hem achterlieten. Ze deden al helemáál de waarschuwingsknipperlichten niet aan. Deze vrouw liet haar eigen auto achter, midden in 49th Street, tijdens de ochtendspits.

Snel was ze ook. Ze was al tientallen meters ver weg, en ze rende met de souplesse van een getrainde hardloper.

Cole had in de twaalf jaar dat hij bij de politie werkte vaak nagedacht over de verschillende levenskeuzes die hij had gemaakt. Meestal deed hij dat nadat de kogels hem om de oren waren gevlogen, soms als hij was bedreigd met een mes. Hij was twee keer gebeten, waarvan slechts één keer door een hond. Beide keren had hij zich genoodzaakt gezien om te schieten. Sommige mensen hielden ervan om te spugen. Dat was nooit een aangename manier om de dag te beginnen (of af te sluiten). Verwensingen waren er altijd in overvloed. En dan waren er nog de camera's. Of hij nu iemand naar de kant haalde voor een routinecontrole of midden op Times Square een gewapende overvaller uitschakelde, het leek wel of iedereen een camera had en het als zijn morele plicht zag alle aspecten van de interactie met het wettelijk gezag te filmen en de opname zo veel mogelijk over het internet te verspreiden. Sommige mensen maakten er zelfs een sport van hem te tergen, zodat hij misschien iets stoms zou doen terwijl hij gefilmd werd. Ze daagden hem uit en stelden zijn geduld op de proef in de hoop dat hij zijn zelfbeheersing verloor en hun video viraal zou gaan.

Coles vader had bij de politie gewerkt, net als zijn opa. Geen van beiden was ooit 's nachts badend in het zweet wakker geschrokken omdat hij in de rats zat over YouTube, TikTok of Vemo. Zij hoefden zich er nooit zorgen over te maken door wie ze gefilmd werden.

Dat was de reden waarom Cole goed om zich heen keek naar de hem omringende auto's toen de vrouw uit haar Audi stapte. Hij checkte alle geopende ramen en zag dat maar liefst drie mensen in de stadsbus links van hem hun telefoon al hadden gepakt en haar filmde terwijl ze over de stoep rende. Camera's betekenden moeilijkheden, en hij was de laatste tijd al genoeg in de problemen gekomen, vandaar dat hij nu bij de verkeerspolitie zat.

Als hij achter haar aan ging, zouden ze ook hem filmen. Dat was honderd procent zeker.

Internet. Het avondjournaal. Of erger nog: zijn collega's. Hij twijfelde er niet aan dat hij op een scherm terug zou zien wat hij nu ging doen, inclusief talloze opmerkingen.

Maar dat betekende niet dat hij haar kon laten gaan.

Cole schakelde in de parkeerstand, zette zijn zwaailicht aan, haalde diep adem, stapte uit en rende achter haar aan.

Hij voelde dat er meerdere camera's op hem gericht werden toen hij langs de bus en de Audi rende en de stoep op ging, terwijl er overal om hem heen hard getoeterd werd.

Het ironische was dat van alle camera's die hem op dat moment filmde, de bodycam van tweeduizend dollar die aan zijn uniform was bevestigd de enige was die niet goed werkte.

Jordan

Jordan negeerde het rode voetgangerslicht en stak rennend 6th Avenue over. Het maakte weinig uit, alles stond toch vast. Ze was ook niet de enige – er staken zeker tien andere mensen over, starend op hun telefoon en zich volkomen onbewust van alles en iedereen om zich heen. Jordan lette tenminste op. Het feit dat er niets bewoog weerhield de taxichauffeurs er niet van om hard te toeteren. Het leek wel of ze daar voor leefden, alsof ze een soort toeterquotum moesten halen. Ze zou niet in een New York zonder getoeter willen wonen. Dat hoorde er gewoon bij.

Ze was een meter of vijftig van het gebouw van SiriusXM toen ze zich realiseerde dat haar telefoon nog ingeplugd was in het dashboard van haar auto. Daar kon ze nu weinig meer aan doen, net zoals ze weinig kon doen aan de agent die achter haar aan zat, behalve dan ervoor zorgen dat ze hem voor bleef. Ze kon altijd aanvoeren dat ze hem niet had gezien, en ze was er vrij zeker van dat ze hiermee zou weggkomen zolang ze geen oogcontact met hem maakte. Maar nu had ze grotere problemen.

Met gebogen hoofd wurmde Jordan zich tussen de hordes onvermijdelijke toeristen door die voor 6th Avenue nummer 1221 foto's stonden te maken, en ze wist de lobby in te komen voordat iemand de kans kreeg haar te herkennen. Dat was al een wonder op zich, maar vervolgens kwam ze vast te zitten in de mensenmassa bij de beveiliging, die tergend langzaam door de metaaldetectoren ging. De opstopping werd veroorzaakt door zo'n vervloekt reisgezelschap. Echte New Yorkers droegen geen kleding

met NY erop en hadden ook niet de behoefte om tweeduizend foto's van een lobby te nemen.

De grote klok boven de liften gaf 5:59:22 aan. Ze had nog minder dan veertig seconden.

Jordan zette haar handen aan haar mond en riep: 'Holy shit, Howard Stern werd net knock-out geslagen door een smeris!'

Ja, dat werkte.

De groep stormde door de lobby naar de deuren, als een groep huisvrouwen in een warenhuis op Black Friday.

Jordan rende om de meute heen en de metaaldetector door. De beveiligger keek met grote ogen op toen het alarm afging. 'Jordie, je moet...'

'Ik heb ongelooflijke haast, Bobby!'

Ze gleed over het marmer, kwam bij de liften tot stilstand en drukte alles zes de knoppen in.

Waar bleef Billy in godsnaam?

Ze liep weer langs de rij en drukte opnieuw op de knoppen.

De klok boven haar hoofd gaf aan dat het 6:00:02 was.

Shit.

Shit.

Shit.

Ze hoorde de *ping* van de derde lift aan haar linkerhand en de deuren gingen open. Een meisje met roze haar tot op haar schouders en met een T-shirt waar OVERDRIVE WITH JORDAN BRIGGS op stond kwam naar buiten, met een blik in haar ogen die Jordan aan een doodsbang hert deed denken. Het meisje hield een draadloze Bose-headset in haar ene hand en een smartphone in de andere.

Jordan herkende haar niet. 'Hé!'

Het meisje keek in haar richting en kwam langzaam en nonchalant naar haar toe lopen. Ze had geen enkele reden om zich te haasten. Het was niet háár leven dat op het spel stond. Neem de tijd, schat. Je wilt natuurlijk niet struikelen.

Kutstagiaires.

Het leek wel of er elk uur een nieuw blik werd opengetrokken zonder dat er ooit een bruikbaar exemplaar tussen zat.

Jordan rende naar haar toe, griste de headset uit haar hand en zette die op. Ze hoorde nog net het laatste stukje van haar herkenningmelodie.

De stagiaire hield de telefoon omhoog. 'Billy heeft me een foto van het bord laten maken voor als je...'

Jordan pakte de telefoon en rende de lift in. Ze drukte zo hard op de knop van de drieënveertigste verdieping dat ze dacht dat ze het plastic hoorde breken. Ze gooide haar sleutels naar het meisje met het roze haar. ‘Haal mijn auto weg uit 49th Street voordat iemand hem jat!’

Terwijl de liftdeuren dichtgingen ving ze een glimp op van de agent. Hij stond bij de beveiliging en staarde naar haar.

Boven de muziek op haar koptelefoon uit hoorde Jordans Billy’s stem. ‘Ben je daar, Jordy?’

‘Je bent een kleingelovige, Billy Glueck. Ben ik ooit niet komen opdagen op mijn werk?’

‘Je moet rustiger ademen. Nu klink je alsof je net hebt geneukt met een MMA-vechter.’

‘Ik heb net een paar honderd meter gerend. En hoe weet jij nou hoe het klinkt als je net hebt geneukt?’

‘O, dat weet ik wel, hoor,’ zei Billy. ‘Het klinkt heel erg als mijn creditcard die de limiet heeft bereikt, gevolgd door gewijs en gelach, en misschien wordt er dan nog wat geknuffeld voordat de autodeur opengaat en een van ons moet gaan.’

Jordan keek naar de nummers van de verdiepingen boven de deuren. Ze was op de eenentwintigste.

‘Goldblatt wil het er met je over hebben dat je morgen vrij wilt nemen.’

‘Fuck Jules. Daar gaat hij niet over.’

‘We beginnen over vijf, vier, drie...’

Billy zweeg.

Jordan keek naar de foto van het bord op de telefoon van de stagiaire.

De muziek stopte.

Ze deed even haar ogen dicht, haalde diep adem door haar neus, hield haar adem even in en blies toen langzaam weer uit door haar mond.

Er veranderde iets in het geluid toen ze live in de uitzending was, en ze begon met kalme, rustige stem te praten. ‘Ik wil dat jullie allemaal een nummer opschrijven. Dit is het eerste van twee nummers die ik jullie vandaag geef. Ik heb net een man ontmoet. Niet het soort man dat aanbiedt de boodschappen voor je te dragen wanneer je met meerdere tassen loopt te zeulen of het soort man dat een deur voor je openhoudt. Zéker niet het soort man dat zijn jas voor je uittrekt als hij ziet dat je het een beetje koud hebt. Dit was het soort man dat zegt dat je opzij moet gaan omdat je in zijn beeld staat tijdens de wedstrijd. Het type dat scheten laat in een bus of enthousiast aan zijn kruis krabt terwijl hij bij de kassa in de rij staat, in het

volle zicht van iedereen die de pech heeft zijn kant op te kijken. Manscaping is voor hem net zo'n onbekend concept als zwemkleding voor een eskimo. Mijn nieuwe vriend denkt waarschijnlijk dat ridderlijkheid iets uit de middeleeuwen is. Ja mensen, dié man heb ik ontmoet. Deze vertegenwoordiger van zijn soort was zo aardig me zijn telefoonnummer te geven. Ik vroeg er niet om, hij liet het me gewoon zien. Om alle genoemde redenen dacht hij dat ik hem wel zou willen bellen, misschien om hem wat beter te leren kennen. Laten we er voor het gemak van uitgaan dat hij Stan heet. Ik vond hem echt een Stan.'

Ping. De deuren gingen open op de drieënveertigste verdieping. Jordan keek naar dezelfde reclamefoto die ze eerder op de bus had gezien; haar eigen gezicht keek haar zelfgenoegzaam aan vanaf een poster die de halve muur achter de grote eikenhouten balie van de receptie in beslag nam. Ze liep linksaf de gang naar haar studio in.

De mensen in de volle gang gingen voor haar opzij. Sommigen glimlachten en knikten, anderen wendden hun blik af. Ze wisten allemaal drommels goed dat ze haar niet moesten aanspreken wanneer ze de headset op had. Die fout ging niemand nog eens maken.

'Jullie weten allemaal dat ik diep in mijn hart een lief meisje uit het Zuiden ben,' zei Jordan met een vleugje sarcasme, en ze zette een accent op dat ze nooit had gehad omdat ze in de omgeving van Cleveland was opgegroeid. 'Dus nam ik zijn nummer in ontvangst met een opgewekt *awe, shucks, sir* en vervolgde mijn ochtend door de minuten af te tellen tot ik de beschikking had over een telefoon en mijn nieuwe dandy, mijn nieuwe droomprins, mijn verrukkelijke Stan kon bellen. Als Zuidelijk meisje ben ik best een beetje verlegen. Mijn vaste luisteraars denken misschien van niet, maar het is echt zo. Als een man me zijn nummer geeft, word ik weer dat onbeholpen schoolmeisje van dertien met een glanzende beugel, acne en veel te veel sproeten. Je weet wel, het meisje dat dingen dacht als: zou hij zich aangetrokken voelen tot mijn dikke brillenglazen of tot mijn onvoorstelbaar platte voorgevel? Misschien kwam het doordat ik bij Engels zo goed was met deelwoorden of door de manier waarop ik met gym zo elegant voortdurend de basket miste. Mijn persoonlijkheid kan het niet zijn geweest. De jongens zeiden nooit een woord tegen me, dus ze kenden me niet, niet echt. Ik was een schaduw, een geest, een vlieg op de muur die gewoon zoemend het leven door probeerde te komen zonder doodgemept te worden. Ik was nooit het meisje dat de Stans wilden, toen niet in elk geval. Of misschien wilden ze me wel en pikte ik de signalen niet op. Ik

weet het niet, het is moeilijk te zeggen. Net zoals de meeste jongens zijn Stans niet altijd even rechtdoorzee wanneer ze contact willen met een meisje. Soms zijn ze nogal ontwijkend. Draaien ze een beetje om de hete brei heen, zeg maar. Mijn Stan, de spetter die ik vanmorgen tegenkwam, koos ervoor in mijn leven te verschijnen door me in 49th Street af te snijden. Niet de meest subtiele aanpak, helemaal niet zelfs. Hij kwam vlak voor me de weg op en ging met die dikke vette wagen van hem pal voor me staan. In Stans wereld gaan de liefdesregels duidelijk boven de verkeersregels, en mogen we onszelf niet allemaal gelukkig prijzen dat we in Stans wereld leven?

‘Ik snap het wel, het is lastig om nieuwe mensen te leren kennen. Misschien was het zijn manier om me aan mijn staart te trekken of me tijdens een reünie tegen het lijf te lopen bij de tafel met de drankjes – we zijn allemaal op onze eigen manier verlegen. Je moet hem nageven dat hij in ieder geval zijn verlegenheid heeft overwonnen om me te begroeten, maar wat ik me wel afvraag is of dat nou echt op zo’n lullige manier moest. Was dat écht de beste truc die hij diep in zijn goochelhoed verstopst had?’

Jordan liep een hoek om, ging de kleine koffiekamer in en stevende op het koffiezetapparaat af. Ze schonk een mok vol, stapte opzij naar de espressomachine en deed er twee shots espresso bij. Ze deed haar ogen dicht en snoof het heerlijke aroma op, die hemelse geur van cafeïne, het zalige zweet der goden. O, wat zou ze er graag van drinken, één klein slokje maar, maar ze wist dat dat niet kon, niet live in de uitzending. Basisregel.

Ze liep met de koffie weer de gang in, rook er nog één keer aan en ging toen rechtsaf, in de richting van haar studio. ‘Sommige Stans kan ik vergeven. Echt. Zoals ik al zei, het valt niet mee om mensen te leren kennen. Je moet creatief zijn tegenwoordig. We mogen niet meer daten op het werk. Vraag dat maar aan Bill en Monica. Dat is twintig jaar geleden, en mensen hebben het nog steeds over dat potje stokslobberen en over De Jurk Die Nooit Meer Gereinigd Mag Worden, alsof hun kleine drama zich gisteren heeft afgespeeld. Vroeger waren relaties op het werk heel normaal, en dat is ook wel logisch, hè? We brengen een groot deel van de dag op kantoor met die specifieke mensen door, je wordt close met elkaar. Je ziet ze op hun best en op hun slechtst – lieve hemel, je ziet de troep in hun kantoorhokje! Als je door de poppetjes van *Star Wars* en *My Little Pony* en de scheurkalender met Garfield-uitspraken heen kunt kijken en tóch een liefdesobject ziet, zou je daar dan niet naar moeten mogen handelen? Is het

écht zo verkeerd om drie gelukzalige minuten met die leuke jongen van accounting op de kopieermachine door te brengen om de sleur van een woensdag te doorbreken? Yep, ja meneer, dat is het. In deze tijd is het dat vrijwel zeker. In mijn geval ben ik zo ongeveer de baas, dus als ik in Bijbelse zin een van mijn medewerkers zou willen najagen, zou ik daar papierwerk voor moeten invullen en zou ik meerdere telefoontjes moeten plegen met bedrijfsjuristen voordat ik zelfs maar naar hem zou mogen glimlachen. Ik durf te wedden dat er een video is die we in ons eentje zouden moeten bekijken, en daarna misschien samen, waarschijnlijk onder toeziend oog van een meerderjarige. Je kunt je tegenwoordig nauwelijks nog wulps gedragen – niet de jongens of meisjes of iedereen daar tussenin in elk geval. Als je vandaag de dag wilt daten, zul je creatief moeten zijn. Dan moet je iemand afsnijden in het verkeer. Toch, Stan? Zo doe jij het. Je jat iemands portemonnee bij de Starbucks en biedt dan aan haar latte te betalen wanneer ze merkt dat ze haar bankpas kwijt is. Je doet net of je haar Uberchauffeur bent en laat net zo lang het kinderslot erop tot ze ermee instemt een keer met je naar de film te gaan. Je volgt haar met een hoodie op over een donkere stoep en zegt iets grappigs als: “Heb je een batterij van 9 volt op zak? Mijn stungun is helemaal leeg.”

‘Natuurlijk zijn er altijd nog de apps – Tinder, Grindr, Minder, Blender of Sidewinder – je kunt tegenwoordig elke fetisj met één veeg van je vinger bevredigen. Ik weet niet hoe het met jou zit, maar dit soort relaties geven mij nooit veel voldoening. Misschien geldt dat ook wel voor Stan. Misschien snijdt hij daarom vrouwen af die alleen in hun auto zitten. En misschien is dat wel helemaal niet zo’n gekke manier om vandaag de dag naar de aandacht van een dame te dingen.’

Jordan liep haar kantoor binnen. De muren en een groot deel van het meubilair waren afgedekt met plastic folie. Er lag post voor haar op een stoel bij de deur. Ze keek de kleine stapel door, vond de brief die ze had verwacht en stopte hem in haar zak, blij dat haar medewerkers hem niet hadden geopend.

Ze stak de gang over en keek door het raam naar Billy. De zware geluidsdichte deur van haar studio ging open wanneer je naar buiten kwam maar was vanaf de buitenkant afgesloten zodat niemand onaangekondigd binnen kon komen en zo mogelijk de uitzending kon verstoren. Ze hoorde de zachte klik toen het magnetische slot openging en liep naar binnen.

Producer Billy Glueck knikte haar vanuit zijn cabine links van de deur toe en wees naar het grote scherm aan de muur – er waren momenteel

5.300.049 luisteraars. Jezus, wat hield ze toch van satellietradio en z'n real-timestatistieken.

Jordan ging op haar stoel zitten, een Herman Miller van zesduizend dollar. Ze zette de mok voor zich op het bureau, snoof de geur van de koffie weer op en glimlachte. 'Dus ik weet niet goed wat ik moet doen. Moet ik die gast bellen of laat ik het zitten? Vergeef ik hem zijn lomphed en laat ik hem als lief meisje uit het Zuiden onder mijn jurkje loeren? Ik probeer de hele ochtend al de knoop door te hakken, maar eerlijk gezegd lukt dat me niet, dus ik wil jullie om een gunst vragen. Pak pen en papier en schrijf dit op.'

Jordan keek naar het grote whiteboard naast haar bureau, waar alle punten op stonden waar ze het vandaag over wilde hebben, en zag het telefoonnummer staan dat ze achter op de vuilniswagen had gezien.

'Ik wil dat jullie allemaal Stan bellen, op nummer 212-555-6717, toestel 304, en een inschatting voor me maken. Ik vertrouw jullie. Helpen jullie me om te bepalen of hij mijn ware Jakob is en we gewoon een slechte start hebben gemaakt, of dat mijn eerste indruk klopt en hij een ongelikte beer is die op alle mogelijke verkeerde manieren op liefde uit is? Ik kan niet wachten om te horen wat jullie vinden. Ik reken erop dat jullie me helpen om de juiste keuze te maken... We zijn zo terug.'

In de cabine stak Billy zijn wijsvinger op, wachtte even en zei toen: '... en... we zijn weg.' Hij keek haar aan. 'Had je vroeger een beugel?'

'Nee, dat was allemaal gelul.'

'Jij bent echt een ijskoud wijf, wist je dat?'

Jordan klemde haar handen om de koffiemok, bracht hem naar haar mond en verstijfde toen omdat ze aan haar dochter dacht.

Shit, waarom heeft Nick haar hiernaartoe gebracht?

Ze zette de mok terug en zag de koffie over de rand gutsen. Toen sprong ze op en zei: 'Ik ben zo terug!'

'Je hebt maar twee...'

Maar ze was de studio al uit en hoorde de rest niet meer.

Cole

Cole Hundley van de NYPD bleef even in de lift staan toen de deuren opengingen, ook al was hij er vrij zeker van dat hij op de juiste verdieping was. Nadat hij zich een weg door een menigte bij de ingang van het gebouw had gebaand en meerdere beveiligers die wilden dat hij zijn wapen afstond ervan had weten te overtuigen dat ze hem door moesten laten, en nadat hij een glimp had opgevangen van de gestoorde vrouw die in 49th Street haar auto had achtergelaten en die hij net in deze zelfde lift had zien verdwijnen, had hij op het paneel gekeken waarop de nummers van de verdiepingen zichtbaar waren. Haar lift was gestopt op de drieënveertigste, de vijfenveertigste en vervolgens op de tweeënvijftigste verdieping en was toen eindelijk weer teruggekomen naar de lobby. Hij had de knoppen van alle drie de verdiepingen ingedrukt en was ervan overtuigd dat hij helemaal omhoog en weer omlaag zou moeten gaan met de lift zonder ook maar een glimp van haar op te vangen, toen de deuren opengingen en een reusachtige foto van de gestoorde vrouw hem dreigend aankeek vanaf de muur tegenover de lift. Onder haar afbeelding stond *Overdrive with Jordan Briggs*, met dáár weer onder: *Elke werkdag van 6 tot 10*. De monstrositeit baadde in het licht van spotjes in het plafond.

Toen de liftdeuren begonnen dicht te gaan stak Cole zijn hand uit zodat de sensor ze openhield.

‘Kan ik u helpen?’

Dat werd gezegd door een vrouw van achter in de veertig die een bril met een rood montuur en een rood jasje met daaronder een witte blouse droeg. Ze zat achter een grote balie, pal onder de foto van de gestoorde vrouw. Er haastten zich allemaal mensen door de gang en iemand was door de luidsprekers aan de muren een verhaal aan het afsteken over ene Stan.

‘Kunt u voor mij op de knop van de lobby drukken?’ vroeg een bezorger van UPS terwijl hij een handkar langs Cole reed en achter in de lift zette.

Toen Cole niet reageerde, reikte de man langs hem heen om het zelf te doen terwijl hij ‘Bedankt, hè’ mompelde. Vervolgens begon hij iets op zijn tablet te tikken. Toen keek hij op. ‘Zou u opzij willen gaan? U blokkeert de deur en ik heb werk te doen.’

New Yorkers waren ’s morgens echt het zonnetje in huis.

Cole stapte de lift uit en liep naar de balie terwijl achter hem de liftdeuren dichtgingen.

De vrouw in het rood schonk hem de nerveuze glimlach die mensen vaak voor de politie reserveren en waarmee ze zeggen: *Ik wil u graag van dienst zijn, zolang u hier maar niet voor mij bent*. Dezelfde glimlach die ze net iets te lang op hun gezicht houden terwijl ze razendsnel proberen te bedenken welke onrechtmatige dingen ze de laatste tijd allemaal hebben uitgedaan, en of die ernstig genoeg zijn om de politie op hun dak te krijgen.

Cole zei: ‘Ik ben hier voor Jordan Briggs.’

Werktuiglijk keek hij even naar de poster.

De manier waarop Briggs in de camera keek gaf hem het gevoel dat ze direct naar hem keek terwijl hij daar voor die balie stond. Ze hield één hand op haar heup terwijl de andere langs haar lichaam hing. Haar hoofd was een beetje naar links gedraaid en ze had een zelfgenoegzaam, nieuwsgierig lachje op haar gezicht.

‘Mevrouw Briggs is bezig met een uitzending. Hebt u een afspraak?’

Cole schudde zijn hoofd.

‘Is er een ongeluk gebeurd?’

‘Niet dat ik weet. Nog niet.’

Ze keek hem niet-begrijpend aan.

Achter hem klonk een *ping!* toen de tweede lift arriveerde en de deuren opengingen. Er stapte een pezige man in een grijs pak uit, die de receptiëniste een knikje gaf en zich de gang door haastte.

Cole keek hem even na en boog zich toen iets over de balie. Hij was niet heel groot, maar hij wist dat hij mensen ermee van hun stuk bracht, helemaal wanneer hij zijn uniform aan had. ‘Ik moet haar spreken. Nu.’